toimkond. Peale nende võiks mainida veel Eesti Noorsoo Karskusliitu (vt. Noorsooliikumine) ja Üliõpilaste Karskusühendust kui üleriiklikkude funktsioonidega org-e. Kristlik Karskusliit möödunud aastal tegevust ei avaldanud.

Eesti Karskusliidus toimus 1933. a. esimehe vahetus. Prof. H. B. Rahamägi, kes prof. P. Põllu surmast saadik liidu esimeheks oli, keeldus sellest kohast ajapuudusel; tema asemele valiti Tartu metodistikoguduse õpetaja A. Kuum. Liidu juhatus uue esimehe juhtimisel asus liidus kindlamat korda looma, eriti valvates, et liidu kulud ei ületaks tulusid. Kohe aasta algul tuli karskusliitudel Riigivanema ees protestida Vab. Valitsuse kavatsuse vastu viinamüüki laiendada. Protestiga ühinesid ka piiskop, metropoliit, Linnade Liit, Naisorganisatsioonide Liit ja Riigi Tervishoiu Nõukogu. Hiljem valitsus loobuski oma kavatsusest. Uue tööalana on erilist viljelemist leidnud kodukasvatustöö, mille juhtimiseks liidu juures teotseb eritoimkond. Uue tegevusvahendina on hakatud rakendama õpetuskirjade meetodit; õpetuskirju ilmub kahes seerias: karskusküsimuse ja koduse kasvatuse alal. Õpetuskirjade tarvitamine on maksuta. Üldise selgitustöö alal korraldasid liit ja ta osakonnad tegevusaasta jooksul (1. apr. 1932 kuni 1. apr. 1933) 271 rahvakoosolekut umb. 21 000 osavõtjaga, 197 õpilaskoosolekut ja karskustundi 13 100 osavõtjaga, 16 raadioloengut jm. Liidul oli 3 osakonda (Valga-Võrumaa, Kesk-Eesti ja Põhja-Eesti osak.), neist igaühel 1 palgaline instruktor; liidul endal palgalisi jõude peale sekretäri ja kantseleiametniku ei olnud. Kirjastamise alal alustati kodukasvatusliku brošüüride-seeria „Vanemad ja lapsed“ väljaandmist, millest ilmus 3 vihku,

Eesti kroonika 1933, lk. 76